

- 1.2. gdy na mocy umowy regwancji bank mający siedzibę w Unii Europejskiej ma obowiązek zapłaty kosztów bankowi libijskiemu, który nie znajduje się w wykazie objętych zakazem, zawartym w załączniku III rozporządzenia nr 204/2011, ale gwarancja bankowa jest wystawiona na rzecz HIB, która znajduje się w tym wykazie;
 - 1.3. gdy w okresie po zmianie rozporządzenia nr 204/2011 przez rozporządzenie nr 45/2014 rozporządzenie nr 204/2011 zakazuje bezpośrednich lub pośrednich płatności dla jakiegokolwiek podmiotu libijskiego;
 - 1.4. gdy obowiązek zapłaty kosztów gwarancji wynika z umowy regwancji zawartej, w ramach stosunku łączącego dwa banki z siedzibą w Unii Europejskiej, w ramach łańcucha umów, w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB;
 - 1.5. gdy rozliczenie kosztów gwarancji następuje po upływie okresu gwarancji, w postępowaniu sądowym, po wejściu w życie rozporządzenia 2016/44?
- 2) Czy w przypadku gdy zobowiązanie do zapłaty kosztów gwarancji, o którym mowa w pkt 1.1 i 1.2, jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia, należy uznać, że koszty gwarancji zapłacone libijskiemu bankowi — który też znajdował się przez pewien czas w wykazie objętych zakazem, zamieszczonym w załączniku III — w celu wystawienia gwarancji zwrotu zaliczki i gwarancji należytego wykonania na rzecz HIB stanowią środki finansowe użyte bezpośrednio lub pośrednio na korzyść osób prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku III rozporządzenia nr 204/2011?
 - 3) Czy art. 12 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 204/2011 w okresie po zmianie tego rozporządzenia przez rozporządzenie nr 45/2014 (pkt 1.3) należy interpretować w ten sposób, że należy uznać, iż koszty i wydatki, których dochodzi libijski bank, zapłacone na podstawie umowy regwancji przez bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?
 - 4) Czy bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, który na podstawie umowy regwancji, zawartej w ramach łańcucha umów do celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB, jest zobowiązany do zapłacenia kosztów gwarancji podmiotowi libijskiemu (pkt 1.4), powinien być uważany za osobę lub podmiot w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 204/2011 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 45/2014 — czyli osobę lub podmiot działające za pośrednictwem lub w imieniu, lub na korzyść osób, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a) lub b) wskazanego art. 12 ust. 1? Czy należy uznać, że koszty gwarancji dochodzone przez ten bank od innego banku mającego siedzibę w Unii Europejskiej stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?
 - 5) Czy przepis art. 9 rozporządzenia nr 204/2011 ustanawiający wyłączenie odnosi się do jakiejkolwiek płatności?
 - 6) Jeżeli rozliczenie kosztów gwarancji następuje po wejściu w życie rozporządzenia Rady 2016/44, które uchyla rozporządzenie nr 204/2011, lecz które zawiera w istocie identyczne przepisy (pkt 1.5), to czy rozporządzenie 2016/44 znajduje zastosowanie do rozstrzygnięcia sporu między stronami i czy art. 17 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że należy uznać, iż koszty i wydatki, których dochodzi libijski bank, zapłacone na podstawie umowy regwancji przez bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji? Czy bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, który na podstawie umowy regwancji, zawartej w ramach łańcucha umów do celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB, jest zobowiązany do zapłacenia kosztów gwarancji podmiotowi libijskiemu, powinien być uważany za osobę lub podmiot w rozumieniu art. 17 ust. 1 — czyli osobę lub podmiot działające za pośrednictwem lub w imieniu, lub na korzyść osób, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a) lub b) wskazanego art. 17 ust. 1? Czy należy uznać, że koszty gwarancji dochodzone przez ten bank od innego banku mającego siedzibę w Unii Europejskiej stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 58, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 204/2011 (Dz.U. L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 11 kwietnia 2017 r. – Nagyszénás Településszolgálatási Nonprofit Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Sprawa C-182/17)

(2017/C 221/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nagyszénás Településszolgálatási Nonprofit Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „podmiot[u] prawa publicznego”, o którym mowa w art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, obejmuje spółkę handlową posiadaną w 100 % przez jednostkę samorządu lokalnego na szczeblu gminy?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy można uznać, że ta spółka handlowa wykonuje jako organ władzy publicznej zadania, które obowiązkowo powinny być realizowane przez jednostkę samorządu lokalnego na szczeblu gminy, ale których wykonanie jednostka ta powierza wspomnianej spółce?
- 3) Jeżeli na którekolwiek z dwóch powyższych pytań zostanie udzielona odpowiedź przecząca, czy można uznać, że kwota wypłacona przez jednostkę samorządu lokalnego na szczeblu gminy spółce handlowej za wykonywanie zadań stanowi wynagrodzenie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 2 lutego 2017 r. w sprawie T-29/15
International Management Group/Komisja wniesione w dniu 11 kwietnia 2017 r. przez International
Management Group**

(Sprawa C-183/17 P)

(2017/C 221/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: International Management Group (przedstawiciel: L. Levi, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- w rezultacie,
 - stwierdzenie nieważności zmienionego załącznika do decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 listopada 2013 r. dotyczącej finansowanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej rocznego programu działań na rok 2013 na rzecz Mjanmy/Birmy⁽¹⁾ przyjętego w dniu 16 grudnia 2014 r.; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty:

- 1) Naruszenie obowiązku uzasadnienia – Naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia – Wypaczenie informacji zawartych w aktach sprawy
- 2) Naruszenie rozporządzenia finansowego z 2002 r.⁽²⁾ oraz rozporządzenia finansowego z 2012 r.⁽³⁾ – Naruszenie rozporządzenia Komisji⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia delegowanego Komisji⁽⁵⁾ – Naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia – Wypaczenie informacji zawartych w aktach sprawy
- 3) Naruszenie zasady należytego zarządzania finansami – Naruszenie obowiązku uzasadnienia – Naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia – Naruszenie rozporządzenia finansowego z 2012 r. (art. 61 ust. 1 oraz art. 60 ust. 2)